

ἀρσενικεύω (I) Πάρ. ἀρσενικεύω Πάρ. ἀρσενικεύω Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Ὀφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρσενικός, παρ' ὃ καὶ ἀρσενικός.

1) Ὁργῶ πρὸς συνουσίαν, βινητιῶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Ὀφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Συνών. *ἀρσενικίζω (I), καυλώω. 2) Καθίσταμαι ἄτακτος, ἀνήσυχος, ζωηρὸς Πόντ. (Ἀμισ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ἀοῦτο τὸ παιδὶν ἐρσνίκευεν Τραπ. 3) Ἐπιδίδω, αὐξάνομαι ἄνευ καρποφορίας, ἐπὶ φυτῶν Πάρ.: Ἀρσενίκευε τὸ δαδάκι - τὸ σουσάμι καὶ δὲν ἔκαμε τίποτε. Ἀρσενίκευαν οἱ δομάτες. Συνών. ἀρσενικιάζω. 4) Καθίσταμαι ἄγονος ὑπερπαχυνθείς, ἐπὶ θήλεος ζώου Πάρ. Πβ. ἀρσενικῶνω.

*ἀρσενικεύω (II), ἀρσενικεύω Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀρσενίκειν, παρ' ὃ καὶ ἀρσενίκειν.

Μεταβαίνω ἀπὸ τῆς ἀνθήσεως εἰς τὴν καρποφορίαν αὐξάνων κατὰ τὸν καυλόν: Ἐρσνίκευαν τὰ κρομμύδα - τὰ λάχανα. Συνών. σπορριάζω, σπορώωνω.

ἀρσενικιάζω ἀμάρτ. σερσνικιάζω Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρσενικός.

Ἀρσενικεύω (I) 3, ὁ ἰδ.

*ἀρσενικιάριν ἐπίθ. οὐδ. ἀρσνικιάρ' Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρσενικός καὶ τῆς καταλ. -ιάριν, δι' ἣν ἰδ. -ιάρεις.

Τὸ ἔχον ἀνθοφόρους καυλοὺς περισσοτέρους τοῦ ἑνός, ἐπὶ φυτοῦ.

*ἀρσενικίζω (I), ἀρσνικίζω Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρσενικός.

Ὁργῶ πρὸς συνουσίαν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρσενικεύω (I) 1.

*ἀρσενικίζω (II), γ' πρόσωπ. ἀρσνικίζ' Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀρσενίκειν.

Φέρω σπόρους, ἐπὶ φυτοῦ.

*ἀρσενίκειν τό, ἀρσνίκε' Πόντ. (Κοτύωρ. Σάντ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρσενικός, παρ' ὃ καὶ ἀρσενικός.

1) Ὁ ἀνθοφόρος καυλὸς φυτῶν, ἰδίᾳ τῶν κρομμύων, σκοροδίων, πράσων καὶ κράμβης: Πάμε 'ς σὸ κελὶν τὰ τσακώωμε καὶ τρώγωμε ἀρσνίκεα. Συνών. ἀρσενικάδι. β) Τὸ στέλεχος φυτοῦ Πόντ. (Σάντ.) 2) Μεταφ. τὸ ἀνδρὶκὸν αἰδοῖον Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ.)

*ἀρσενίκεσμα τό, (I) ἀρσνίκεσμα Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀρσενικίζω (I).

Ὁ πρὸς συνουσίαν ὀργασμός. Συνών. καύλα.

*ἀρσενίκεσμα τό, (II) ἀρσνίκεσμα Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀρσενικίζω (II).

Ἡ ἀνάπτυξις τοῦ ἀνθοφόρου καυλοῦ εἰς τὰ φυτά.

ἀρσενικὸ τό, σύνθηθ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀρσενικόν.

Αἱ ἐξῆς ἐνώσεις τοῦ ἀρρενικοῦ 1) Τὸ ἀρρενικὸ ἄσπρο, τριοξειδίου ἀρρενικοῦ τῆς χυμείας (As₂O₃) χρήσιμον πρὸς δηλητηρίασιν τῶν ποντικῶν καὶ κατὰ τῆς ψωριάσεως. Συνών. ποντικοφάρμακο. 2) Αἱ τῆς ὀρυκτολογίας σανδαράκαι, ἥτοι ἡ κιτρινή σανδαράκη, τὸ τριθειοῦχον ἀρρενικὸν (As₂S₃), τὸ ἀρρενικὸν τῶν ἀρχαίων καὶ ἀρρενικὸν κίτρινον ἢ σχιστὸν τῶν μεταγενεστέρων (Ὁρνεοσόφ. ἔκδ. Hercher σ. 525) χρήσιμον ὡς ψιλωτικὸν (καὶ μετ' ἀσβέστου ροοσμάς συνήθως λεγόμενον) καὶ ἡ ἐρυθρὰ σανδαράκη, τὸ διθειοῦχον ἀρρενικὸν (As₂S₂), ἡ τῶν ἀρχαίων σανδαράκη, τὸ μεσαιωνικὸν ἀρρενίκειν κόκκινον (Ὁρνεο-

σόφ. ἐνθ' ἀν. καὶ Ἱερακοσόφ. 444). 3) Ἀρρενικοῦχοι σκευασίαι ὡς ἀντιπυρετικά φάρμακα. [**]

ἀρρενικοβοτάνι τό, ἀμάρτ. σερσνικοβοτάνι ΘΧελδράιχ 89 ἀρρενικοβοτάνο Πελοπν. (Τριφυλ.) σερσνικοβοτάνο Ἡπ. Πελοπν. (Μάν. Μεσσ.) σερσνικοβοτάνο Ἡπ. σερσνικοβοτάνο Εὐβ. (Στρόπον.) Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρρενικός καὶ τοῦ οὐσ. βοτάνι.

Ἀγριόχορτα τῆς τάξεως τῶν ὀρχεοειδῶν (orchidaceae) τῶν ὁποίων οἱ ὀρχεοειδεῖς κόνδυλοι ἐθεωροῦντο φάρμακον πρὸς τὴν ἀρρενογονίαν (Διοσκορ. 3,131) 1) Τοῦ γένους ὀρχιδος: ὀρχις ὁ μακροσκελὴς (orchis longicruris) καὶ ὀρχις ὁ ψυχανθὴς (orchis papilionacea). Συνών. σαλέπι. 2) Τοῦ γένους ὀφρύος: ὀφρὺς ἢ μέλισσα (orphrys arifera). [**]

Συνών. ἀρρενικοχόρταρο, ἀρρενικόχορτο.

ἀρρενικοθήλυκος ἐπίθ. κοιν. ἀρρενικοθήλυκος Κύθν. Πάτμ. Πελοπν. (Λακων.) Σίφν. κ.ά. ἀρρενικοθήλυκος Κύπρ. Ρόδ. ἀρρενικοθήλυκος Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀρρενικοθήλυκος Πάρ. (Λεῦκ.) ἀρρενικοθήλυκος Θεσσ. Λέσβ. Μακεδ. κ.ά. ἀρρενικοθήλυκος Λέσβ. ἀρρενικοθήλυκος Κύπρ. ἀρρενικοθήλυκο Καλαβρ. (Χωρίο Βουν.) ἀρρενικοθήλυκο Καλαβρ. (Κοντοφ.) ἀρρενικοθήλυκος Κρήτ. κ.ά. σερσνικοθήλυκος Κεφαλλ. Πελοπν. (Ἀνδροῦς. Βασαρ. Τριφυλ.) κ.ά. σερσνικοθήλυκος Θράκ. (Μάδυτ.) Ἰμβρ. Μακεδ. (Βλάστ.) Σάμ. σερσνικοθήλυκος Εὐβ. (Κονίστρ.) σερσνικοθήλυκος Μακεδ. σερσνικοθήλυκος Ἡπ. Θράκ. (Σουφλ.)

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἀρρενικός καὶ θήλυκος. Τὸ ἀρρενικοθήλυκος καὶ παρὰ Σομ. Τὸ ἀρρενικοθήλυκος ἐκ τοῦ θέμ. ἀρρεν-, εὐρηται δὲ καὶ παρὰ Βλάχ. ἀρρενικοθήλυκος.

1) Ὁ φαινόμενος ὅτι ἔχει φύσιν ἀρρενος καὶ θήλεος, ἀρρενόθηλυν, ἐρμαφρόδιτος κοιν. καὶ Καλαβρ. (Κοντοφ. Χωρίο Βουν.) Συνών. θήλυκαρσένικος. Πβ. ἀρρενικάρις 2) Θηλ., ἀνδρική, ἀρρενωπή, ἐπὶ γυναικὸς ἐχούσης συμπεριφορὰν καὶ τρόπους εἰς ἄνδρα ἀρμύζοντας σύνθηθ.: Αὕτη εἶναι ἀρρενικοθήλυκη. Συνών. ἀρρενίκα. Πβ. ἀρρενίκουλλας. 3) Οὐδ. πληθ. σερσνικοθήλυκα οὐσ., παιδία καὶ κοράσια ὁμοῦ Κεφαλλ. Πελοπν. (Μάν.)

*ἀρρενικόπουλλο τό, ἀρρενικόπον Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. *ἀρρενίκειν διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -πουλλο.

Μικρὸς ἀνθοφόρος καυλὸς φυτοῦ.

ἀρρενικός ἐπίθ. κοιν. ἀρρενικός Θράκ. (Κομοτ.) Κρήτ. Μεγίστ. Ρόδ. Σύμ. ἀρρενικός βόρ. ἰδιώμ. ἀρρενικό Τσακων. ἀρρενικό Καλαβρ. (Κοντοφ. Μπόβ. Χωρίο Βουν. Χωρίο Ροχούδ.) ἀρρενικό Καλαβρ. (Καρδ.) ἀρρενικός Χίος (Μεστ.) ἀρρενικό Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀρρενικός Μακεδ. (Χαλκιδ.) ἀρρενικός Ἀνδρ. Θράκ. Ἰων. (Κρήν.) Κάλυμν. Κίμωλ. Κρήτ. Κύθν. Κῶς Μύκ. Νάξ. Σίφν. Σῦρ. (Ἐρμούπ.) Χίος κ.ά. ἀρρενικός Ἀνδρ. ἀρρενικός Μύκ. ἀρρενικός Κρήτ. ἀρρενικός Ἀστυπ. ἀρρενικός Ἡπ. Μύκ. ἀρρενικός Λέσβ. ἀρρενικός Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) ἀρρενικός Λέσβ. ἀρρενικός Πελοπν. (Τριφυλ.) σερσνικός Ἀνδρ. Εὐβ. (Κάρυστ.) Ζάκ. Ἡπ. Καππ. (Ἀραβάν. Σίλατ. Σινασσ. Φερτ.) Κεφαλλ. Κορσ. Κρήτ. Κύθν. Λευκ. Μύκ. Πάρ. Πελοπν. (Ἀργ. Γέρμ. Καλάβρυτ. Κορινθ. Μάν. Οἶν. Σουδεν.) Προπ. (Ἀρτάκ.) Σκῦρ. Χίος κ.ά. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. σερσνικός Μύκ. σερσνικό Καππ. (Ἀνακ. Ἀραβάν. Φάρας. Φερτ.) Τσακων. σερσνικός Εὐβ. Θράκ. (Αἶν. κ.ά.) Ἰμβρ. σερσνικός

